

Kutszegi Csaba

Oly szép az élet

Krúdy Gyula novellái nyomán, és egyéb vendégszövegek felhasználásával
készült zenés pisztolypárbaj

Szereplők

MÁTÉ, férfi

ERA, nő

1. pisztolylövés (sötétben, utána fény)

ERA (körbemutat)

Szobában. Középen asztalok, rajtuk laptopok. Máté, a költő, hírlap- és drámaíró asztalra borulva alszik. Közel hozzá egy pisztoly, amelynek a színházi hagyomány szerint a megfelelő pillanatban el kell sülnie. Lehet, többször is... Mindjárt megcsörren Máté mobilja... Bocsánat! De én itt sem vagyok... Megcsörren. (leül, belemélyedve nézegetni kezdi a mobilját)

MÁTÉ (felveszi)

Igen! Igen... Igen, én. Hát, mi mást csinálnék? (teátrálisan, nyomatékkaal, sértődötten) Dolgozom... Szabad kérdezned: azon... Igen, azon... Bizony. A nagy művön. Most is... És folytatnám is, ha éppen nem tartanál fel... Hát persze, hogy kész lesz egyszer... Nyugodj meg, egyedül vagyok (Erára néz, aki a telefonját babrálja). Tényleg nincs itt senki. Figyelj! Hidd el, csak a munkára koncentrálok... Nem csajozok, nem drogozok, nem vedelek, esténként templomkórusban énekelek... Ennyi: megjavultam. Pedig kurvára nem könnyű az életem! Te csak felhívsz, amikor kedved tartja, cseszigélsz egy sort, úgy érzed, ezzel megtetted, amit kell, ráadásul meg vagy győződve róla, hogy ezt így kell csinálni, halál profinak gondolod magadat, mert az ilyen megbízhatatlan, nyomorult kis sápkóros művészlelkeket, mint én, állandóan baszogatni kell, mert különben szarni se tudnának az angol végébe, és ha ti, fantasztikusan pörgő menedzserek nem lennétek, akik kihozzatok belőlünk azt is, ami nincs is bennünk, például a tehetséget, ami amúgy is egy baszott nagy humbuk, szóval, nektek köszönhetünk mindent, erre mi meg képesek vagyunk utálni benneteket, pedig ti nem is vagytok erőszakosak, csak a munkátokat végzitek, még hozzá kurva jól, csak persze titeket nem ismer el soha senki, mert amikor végre beüt a siker, mindenki a művészért van odáig, aki nem is csinált semmit, csak végig nyamnyogott. (ásít) Igen, igen, dolgozom, mi a borongós faszt tudnék csinálni, egyedül vagyok itthon, kurvára elhagyott mindenki... Igen, igaz a hír: a macskám is átköltözött a szomszédba... (Era feláll, odamegy Mátéhoz, és csöndben piszkálni kezdi: befogja a szemét, elveszi a telefonját, tapogatja, csiklandozza.) Nem, nem, nem sajnáltatom magam, csak mint tény jelzem, hogy az összes tököm tele van mindennel, veled aztán főleg, nagyon is... Meg a nagyságos megrendelő urakkal, akik állítólag finanszírozzák ezt az egész szarságot, persze pénzt, előleget én legalábbis még nem láttam, de mindezt leszámítva dolgozom mint állat, és nem is sajnáltatom magamat. Ha még egyszer felhívsz, majd éppen megmondom pontosan, mit üzenek a nagyságos pénzeszsák uraknak, akik olyan marhára odáig vannak magukért, ha löknek két fillért kultúrára, holott csak visszaadják a töredékét annak, amit tőlünk loptak el... Igen, igen, (kiabál) a sok-sok eltűnt közpénzre gondolok, a túlárazott állami megrendelésekre... Ne félj, nem hallja senki, egyedül vagyok... Nem, nem,

nyugodj meg, a darabban nem fogok megsérteni senkit a prima, finom társaságból, tudom, nagyon érzékenyek az uraságok, különösen arra, ha az ilyen költőféle firkászok beszólnak nekik, mert ugye mi, mi vegyük megtiszteltetésnek, hogy megénekelhetjük a hőstetteiket... Hogy milyen? Kortárs is legyen meg hagyományörző is egyben? *(sóhajt, Era sajnálkozva utánozza)* Nem sóhajtozom, nem sóhajtozom... De azért ez nem ilyen egyszerű... Hogy mondod? Implicite legyen benne a Nyugat folyóirat két-három nemzedéke meg a hetvenes-nyolcvanas évek posztmodernje... *(tátott szájjal megcsóválja a fejét)* Fantasztikus ötlet! És mindezt keretezze a húszas-harmincas évek úri világa... Jó! Jó! Szerintem is: a progresszív kritikusok úgyis konceptuális művészetnek nézik majd... Értem! A lényeg úgyis csak az, hogy szeresse majd az aktuális fizetőképes közönség! Oké, így lesz! Van még valami? Várjál, na várjál, lassíts egy kicsit! Ezt már le kell jegyeznem... *(a telefonját a vállával próbálja megtartani, miközben pötyögni akar a klaviatúrán, Era zavarja, belenyúl kál az írásba és elmutogatja: ki kéne hangosítanod...)* Mondhatod! Akkor legyen benne nosztalgia... egy kis populáris giccs... empátia... és mi? Érzékenyítés... De... Milyen érzékenyítés? Ja, hogy mindegy... Valamilyen! Ühüm... Lesz benne érzékenyítés az életre meg a halálra. Oké, írom tovább: kell még fantasztikus időutazás... Lassabban: a tegnap csapjon át a mába... a ma legyen olyan, mint a régmúlt... és közben derüljön ki: az emberi életben az ég adta világon semmi sem változik... Hát, ez tényleg nagyon jó! Eredeti! Írom: és legfőképpen a vége nem változik... a halál például mindenkit utolér. Ne bassz már! Ez olyan megrázó, miközben nagyon emberi... Értem, értem... Ezt most jó, hogy elmondtad: *(írja)* az egész darab... az életről... és a halálról... szóljon. Te, ez, ez rohadt jó! *(közben Era az ölébe fekszik)* Ez mindenkit érdekel... És mindig aktuális. Mondjad, mondjad! Nagyon jó! Marha jó! Tegyük bele bátran a kortárs színházat is! Azaz, ne is életről és halálról, hanem szexualitásról és halálról szóljon a színházunk! Fantasztikus! *(Era eltűnik az asztal alatt)* És életszerű! Figyelj! Ne is zavarjál tovább, most annyira beindultam, hogy nem bírom tovább. Amúgy is éppen dolgoztam, de most muszáj folytatnom. *(kiabál)* Értsd meg, írnom kell! Igen, határidőre... *(egyre türelmetlenebb)* Jó. Jó... Ebben maradunk. *(gyorsan hadarva)* Oké. Biztos. Magamtól fogom küldeni. Nem szükséges megint hívni. Persze, persze. Neked is! Ugyanúgy! Viszont kívánom... Ja, ja, ja... Hát persze... Lehet, már a jövő héten... Ha nem akkor, majd utána... Vagy valamikor. Biztos. Igen... Igen... Szevasz... Neked is... Csá... Csá... Úgy lesz. Ja. Igen, Igeeeeeen!

(Eldobja a telefont, és lecsúszik Era mellé, az asztal alá. Csönd, sötét. Halkan, majd egyre erősödve, felcsendül az alábbi dal /HANGPULTBÓL, HALKAN/:
Oly szép az élet

https://www.youtube.com/watch?v=XeSM4CvkxVc&list=PLbgQ2gABgZTuMNq7cDoMP_ZD6_gGTFJUV&index=83) /FÉNYVÁLTÁS/

MÁTÉ (*lassan előmászik, és a monitorra mered, olvasni kezd*)
Micsoda? „Széplaki Mátét (*magára mutat*), vagyis engem, az ismert költőt, hírlap- és drámaíró halálra ítélte a Nemzeti Kaszinó igazgatósága, mert sértő pamfletet írt az intézmény tagságáról. Az ítélet végrehajtására bizonyos P. E. G. szolgálaton kívüli huszár ezredest jelölték ki (*eddigre Era is előbújik, egyik kezében pisztolyt lóbál, katonásan meghajtja a fejét, összecsapja a két sarkát, tiszteleg*), aki Magyarország legjobb céllövője. (*gratulál Erának, kezet fog vele*) Ezzel a költő, hírlap- és drámaíró sorsa elintéztetett. Nyugodtan elajándékozhatja már életében a földi javait, ha ugyan rendelkezik ilyesmikkel...” Ez tök állat! Párbajozunk...

Mindketten eléneklik az első verzét, majd Era Mátéra fogja a fegyvert, de az utolsó pillanatban felfelé süti el, ez után: „szívem úgy vár”, 1:50-kor).

2. pisztolylövés (*Era lőtt*)

ERA

Szerkesztőség a Bodzafa utcában. Máté a Főszerkesztő (*magára mutat*) nyomában lohol. (*elindítja a laptopján az alábbi dalt:*

https://www.youtube.com/watch?v=at1rA3Qn_c8&index=87&list=PLbgQ2gABgZTuMNq7cDoMP_ZD6_gGTFJUV

„Felveszem az én kemény kalapomat...”)

MÁTÉ

Értse meg, muszáj még ma előleget kapnom. Holnap már késő lesz.

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

Nem tudok készpénzt kivenni.

MÁTÉ

Jó lesz az azonnali utalás is.

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

De utalni sem akarok.

MÁTÉ

Értse meg, muszáj...

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

Mire kell?

MÁTÉ

Jó, elmondom. Már úgyis szóbeszéd tárgya.

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

Szóval, igaz?

MÁTÉ

Igen. És ez nem holmi koholt családi szerencsétlenség.

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

De miért adjak előleget, ha maga holnap már nem él?

MÁTÉ

Ne féljen, ha meghalok, akkor is leadom lapzártáig a cikket.

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

Ez biztos?

MÁTÉ

Halál biztos.

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

Akkor rendben. Mennyi kéne?

0:35-0:57-ig, az első énekes rész néhány sora alatt a zene hangos, a szereplők nem folytatják a szöveget, Máté az ének alatt számol, gesztikulál, tervez.

MÁTÉ

Például egy kalapra való...

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

Egy kalap pénz?

MÁTÉ

Nem úgy értem. Szeretnék venni egy jó kalapot. Még sohasem volt, pedig mindig vágytam rá...

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

Venni egy kalapot?

MÁTÉ

Maga ezt nem érti.

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

Mennyibe kerül egy jó kalap mostanság?

MÁTÉ

Másra is kell.

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

Adok háromezret.

MÁTÉ

Legalább harminc kéne. Vagy inkább ötven...

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

Előlegre? Az egész cikkért nem jár még a negyede sem.

MÁTÉ

Kivételesen... Ha lehetne.

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

Nézze, mindig kedveltem magát...

MÁTÉ

Akkor ad?

ERA-(FŐSZERKESZTŐ)

Adok. De ne feledje: lapzártáig, még ha meghal, akkor is...

MÁTÉ

Szavamat adom. És úriemberként fogok meghalni. *(felkapja az asztalról a másik pisztolyt, a zene 1:35-kor hirtelen leáll)*

3. pisztolylövés *(Máté lőtt)*

MÁTÉ

Hentesbolt az Üllői úton. Era mint nyugalmazott ezredes vásárol, Máté Hentesnéként kiszolgálja.

ERA-(EZREDES)

Ebben az álruhában nem ismerhet fel senki. *(Máté-Hentesnének)* Jó napot! Van magának tepertője?

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

Már hogyne volna!

ERA-(EZREDES)

Maga ezt, gyermekem, nem értheti. Én még életemben egyszer sem voltam hentesnél. De most fertelmes, sosem érzett éhség vett rajtam erőt. Már hajnalban arra ébredtem, hogy félálomban forgatom a nyelvemet, és soha nem kóstolt ételek ízét érzem a számban.

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

Dehogynem értem! Az uram minden este azt mondja, hogy még soha nem volt ennyire éhes...

ERA-(EZREDES) (*mogorván*)

És van hozzá retek, hagyma meg só is?

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

Keríték magának.

ERA-(EZREDES)

Akkor adjon fél kilót!

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

Sok lesz az, kedves uram!

ERA-(EZREDES)

Akkor adjon ötszáz forint áráért! Az mennyi?

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

Képzelve, uram! Jár ide egy koldusszegény költő, hírlap- és drámaíró. Pontosan ötszáz forint ára tepertőt vesz mindig. A zakója egyik zsebébe önti, és mellé tesz két szelet kenyeret. Aztán a másik zsebét megtömi retekkel és hagymával, majd egy csipet sóval megszórja. Azt eszi egész nap. Jó lesz a tepertő stanicliban?

ERA-(EZREDES)

Persze. Mi az a könyv, ahonnét a lapot kitépi?

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

Éppen az a költő, hírlap- és drámaíró hagyta itt ma reggel. Azt mondta, már nem kell neki. Valamilyen verseskönyvféle.

ERA-(EZREDES)

Megveszem azt is!

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

Ó, azt nem adhatom pénzért. Ingyért kaptam magam is.

ERA-(EZREDES)

Akkor adja nekem ajándékba!

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

Nem bánom, legyen a magáé. Úgyis elég kicsi lapjai vannak. Ötszáz forint ára tepertőnél több nem fér bele.

ERA-(EZREDES)

Aztán ki írta ezeket a verseket?

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

Várjon csak! Mondta az a költő, hírlap- és drámaíró... Már akkor is hiányzott a fedele... Valami Vajda János!

ERA-(EZREDES)

Aha.

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

Maga biztosan ismeri.

ERA-(EZREDES) (*ingerülten*)

Hogyne...

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

A költő, hírlap- és drámaíró is ám szép verseket írt...

ERA-(EZREDES)

Nagyszerű. Mivel tartozom?

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

Hát, ötszáz forint.

ERA-(EZREDES)

És a kenyér, a hagyma meg a só?

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

Ugyan! Az jár hozzá. És itt van egy zöldpaprika is. Egye meg azt is vele.

ERA-(EZREDES) (*zavartan*)

Köszönöm. Mondja, aztán miféle kocsmában lehetne ezt elfogyasztani? (*felveszi a pisztolyt*)

MÁTÉ-(HENTESNÉ)

Itt van a közelben az Arabs szürke. Egy simli meg egy cigány van a cégérébe festve. Csak tessék nyugodtan odamenni: ott adnak bort is hozzá.

4. pisztolylövés (*Era lőtt, Máté közben elindítja laptopon a következő számot:*)

Oly szép az élet

https://www.youtube.com/watch?v=XeSM4CvKxVc&list=PLbqQ2gABgZTuMNq7cDoMP_ZD6_gGTFJUV&index=83

ERA

Divatáru szaküzletben. Eladó vagyok a pult mögött, kiszolgálom Mátét.

MÁTÉ

Biztos, hogy ez nem használt kalap?

ERA-(ELADÓ)

Uram, ezt a kalapot nem fizetség helyett felejtették kávéházban. Nézze meg: vadonatúj.

MÁTÉ

Ismerem a módszert: a vendég megszökik azzal az ürüggyel, hogy csak ide megy, a szomszédba, a kalap meg csak vár, csak vár, amíg beleöregedik.

ERA-(ELADÓ)

Uram, nálunk csak közvetlen a gyártótól érkezett, becses, úri holmikat talál. Mi nem tartunk kapcsolatot éjszakai kávéházak kétes hírű, ám jószívű ruhatárosaival.

MÁTÉ

Bevallom, én megfordultam életemben éjjeli menedékhelyeken, sőt, vettem is kasszírnőtől pult alatt néhány holmit, de nem szívesen emlékszem vissza azokra az időkre.

ERA-(ELADÓ) (*halkan énekelni kezd*)

„Oly szép az élet, míg álmoknak élek, / de ki tudja mi jön majd ezután? / Ó, hallgass rám élet, én többet nem kérek, / hozd el nékem, kit a szívem úgy vár! / Mivel a boldogság nem csalfa játék, / s mivel az életben kettesben járnék. / Ó, hallgass rám élet, én csak ennyit kérek, / hozd el nékem, kit a szívem úgy vár!” (*lehalkítja a zenét*) Nem szívesen emlékszik vissza, szerkesztő úr, a régi, szép

időkre? Pedig nemsokára egy végső helyen szembe kell néznie az emlékeivel. Ott aztán nem hallgathat el semmit...

MÁTÉ

Tudom, eszem ágában sincs elhallgatni...

ERA-(ELADÓ)

Emlékszik arra is, hányszor vállalt magáért jótállást a kasszírnő a császárszakállas főpincéernél?

MÁTÉ

Hogyne! Nagyon jól emlékszem rá. De most a kalappal szeretnék foglalkozni. Lehetne?

ERA-(ELADÓ)

Uram, semmi akadálya...

MÁTÉ

Igen. Sokszor hajnalig virrasztottam a kávéházban, a nagy műről ábrándoztam, amelytől sorsom jobbrafordulását reméltem. Olyankor néha előfordult, hogy nem tudtam kifizetni a sonkacsontokkal gazdagított rántottát, a kicsit száradt, tunkolásra érett kenyérvégekkel feltálalt ecetes-olajos párizsi-tálat, a fűszeres lével ízesített szardíniás szendvicset vagy az egyenesen hajnali boldogságba ringató tormás virsliket, kisüveges hagymás heringeket, hideg-sült császárhúsokat, fakéményben könnyen megfüstölt parasztkolbász-karikákat...

Kb. itt véget ér a zeneszám.

ERA-(ELADÓ)

Ó, milyen költői! És mennyire ingyenc. Ezek után a finomságok után még a Konyhafőnök legújabb adásában is megnyalnék a tíz ujjukat. Egyébként nyugodjon meg, uram, mindnyájan tudjuk: fizetés nélkül meglógni nem bűn, hanem életforma. De mi van a nagy művel?

MÁTÉ *(felhúzza az egyik vállát)*

A kalaphoz kellene sétapálca vagy elegáns botesernyő is.

ERA-(ELADÓ)

Uram, amit csak kíván... De ezúttal fizetnie is kell ám.

MÁTÉ

Van pénzem. Kaptam a lapnál előleget.

ERA-(ELADÓ)

Parancsoljon, uram, válogasson. Látott már ilyen botesernyőt, amely egyúttal sétapálca is? Ceitungsrejbernek Budapesten még nemigen volt ilyenhez szerencséje.

MÁTÉ

Ez valóban ördögi! Ahogy kisiklik a botból az ernyő! És közben könnyed és elegáns.

ERA-(ELADÓ)

Rögtön megvédheti az esőtől a drága kalapot.

MÁTÉ

Tényleg! Erre nem is gondoltam... A nagy művel meg az a helyzet, hogy nem készült el. Sőt, igazából el sem kezdtem. Pedig az ötlet nagyszerű. Annyira jó, hogy kár lenne hebehurgyán összezsapni. Ez nekem nagyon fontos volt, megváltoztatta volna az életemet. Érti? Ez volt életemben a nagy lehetőség. Minden részletét át kellett gondolnom...

ERA-(ELADÓ)

Átgondolta?

MÁTÉ

Igen. De nem tudtam elkezdni. Nem találtam meg az első mondatot.

ERA-(ELADÓ)

Miért nem kezdte ezzel: „Széplaki Máté költő, dráma- és hírlapíró halálra ítélte a Nemzeti Kaszinó igazgatósága...”

MÁTÉ

Gondoltam erre, de végül nem tudtam dönteni.

ERA-(ELADÓ)

Lehet, inkább ez tetszett volna magának: „Egy ezredesnek a Nemzeti Kaszinó megbízatásából agyon kellett lőnie egy embert...”

MÁTÉ

Igen! Igen! Ezzel is elkezdhettem volna...

ERA-(ELADÓ)

De most már késő. Az ezredesnek még ma agyon kell lőnie magát...

MÁTÉ

A csudába... De még én is szeretnék élni, ahogy maguk is, ahogy mindenki...

ERA-(ELADÓ)

Tetszett volna előbb gondolkodni. Lám, ez lett a vége. Uram, magán már a kasszírnő jósága sem segíthet.

MÁTÉ

A kasszírnő! Ó, istenem! Hol a kasszírnő? Csak most ne hagyjon cserben!

ERA-(ELADÓ)

Értse már meg! Ezen a kasszírnő nem segíthet. De ne legyen szomorú! Valahogyan csak meg kell halni, szerkesztő úr!

MÁTÉ

De ilyen lyukas kalapban?

ERA-(ELADÓ)

Hát, ez már valódi kérdés. És ez valóban kiszolgált kalap! Már vasaltatni se lehet. Próbálja fel ezt a zöld vadászkalapot! És nézze! Illik hozzá az elegáns botesernyő is.

MÁTÉ

Na ne! Maguk csalók! Ez összeesküvés! Ezt a kalapot ismerem: egy vendég hagyta a kávéházban, aki onnan egyenesen a Dunának ment. Maguk át akarnak verni: azt mondták, itt minden vadonatúj, becses úri holmi.

ERA-(ELADÓ)

De uram, ez mit sem változtat a helyzeten. Na, fogadja el a kalapot... És a helyzetet is. Úgysem tehet mást.

MÁTÉ

Tulajdonképpen tetszik a kalap. Bár ezt nem akartam elárulni magának. Sajátságos, hogy ebben a kalapban egyszerre az a vidéki városka jut eszembe, ahol darabideig gyerekeskedtem. Ilyen kalapban jöttek rendszerint párosával azok a zöldnadrágos emberek, akiknek a derekán mindenféle drótok, kések csörögtek, akiknek a láttára, szagára veszettül kezdtek ugatni a kutyák, mert megéreztek az állatvér illatát.

ERA-(ELADÓ)

A miskájerek! Biztosítom, uram, hogy egyetlen kollégájának sincs ilyen kalapja. Kiutéseket kapnak majd az arcukra irigységükben, mikor magát ebben a kalapban meglátják. Már az Index, sőt, az Origo szerkesztője is kérte tőlem, de

nem adtam oda neki. Valami tehetséges, új, fiatal költőt akartam vele megkoronázni, de mostanában nincsenek tehetséges költők.

MÁTÉ

Maga nagyon ért ehhez: mindig elhozza a vevőnek a megnyugvást. A botesernyő is kell. Öreg közgazdák szoktak ilyen esernyőket emlékbe kapni a huszonöt éves jubileumukon. Konzervatív politikusok meg a fekete szolgálati autójuk hátsó ablakába, a kalaptartóra teszik. Ha valamilyen elképzelhetetlen csoda folytán, véletlenül élve maradnék a párbaj után, talán még vihetném is valamire a nagy zöldkalap és a botesernyő birtokában. *(nyúl a pisztolyért)*

5. pisztolylövés *(Máté lőtt)*

MÁTÉ

Az Arabs szürkéhez címzett kocsmában, az Üllői úton. Era ezredesként a Csaposfiúval beszélget. *(Máté ölbe veszi a laptopot, és hátrébb gurul.)*

ERA-(EZREDES)

Hogy hívnak, fiam?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Jánosnak.

ERA-(EZREDES)

Nohát, János fiam, tudd meg, hogy én még ma agyonlövök egy embert, akit sohase láttam, akit nem ismerek, akit elémbé állítanak, mint egy sajbát a katonaságnál.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Sört vagy bort?

ERA-(EZREDES)

Nem hallottad, mit mondtam az elébb? Még ma megölök egy embert...

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Én a bort ajánlom.

ERA-(EZREDES)

Te voltaképpen csak azért élsz, hogy a söröshordót fél kézzel felemeld, amikor megtelik a kocsmá látogatókkal?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Maga meg – úgy látom – legfeljebb annyit szokott gondolkozni az élet és halál dolgai felett, mint egy bástya a sakk-játékban. Viszont szereti elhencegni, hogy bármikor lepuffant egy embert, mint egy kutyát.

ERA-(EZREDES)

Mit képzelsz, fiam, kivel beszélsz?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Egy vendéggel.

ERA-(EZREDES)

A kültelki kocsmákban így beszélnek a vendéggel?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Sört vagy bort?

ERA-(EZREDES)

Hallatlan! Hozz egy korsó sört!

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Mondtam, hogy a bort ajánlom. Meg fogja köszönni: a sör a tegnapi csapolás alja.

ERA-(EZREDES)

Mér' nem vernek csapra frisset?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Akkor éri meg, ha megérkeznek az egyenruhás klinikai szolgák. A lókereskedők inkább spriccert isznak, mert azt maguk mellé állíthatják a székre, és a szivar- vagy pipahamut akkor halászhadják ki belőle, amikor éppen akarják. *(Közben Era-(Ezredes) a laptopja „tükrében” unatkozva szépítkezik, magával foglalkozik.)* A bérkocsis, a hullaszállító kocsis, a hivatalos kézbesítő, a postás, a lóvasúti és többi futóvendég általában bort iszik, mert a borban több az érték, mint a sörben. Csak a klinikai szolgák komoly sörözők. Nekik van elég idejük a sörök elfogyasztásához és a sörök mellett szokásos beszédek meghallgatásához. A klinikán ilyenkor fejeződik be a mindennapi boncolás, az életunt tanár megszokásból alaposan megmossa a kezét, megcédulázza a hullákat, amelyeket már végleg el lehet temetni, míg más tetemekre talán holnap is szükség lehet.

ERA-(EZREDES)

Mit zagyválsz itt össze nekem? Voltál te katona? Így tanítják manapság a katonákat? Sört kértem, sörre van kedvem. Azt a...

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Kérem, ha a vendégnek úgy tetszik. Látom, a tepertőt már megvette hozzá a Hentesnéél...

ERA-(EZREDES) nekilát a tepertőnek. /FÉNYVÁLTÁS/

ERA-(EZREDES)

Ez hihetetlen! Mi történik velem? Épphogy az ajkamhoz emelek egy kis darab tepertőt, az első falatkát, melyhez hozzáragadt néhány zacskóba hullt kenyérmorzsa, alig hogy odaér az éték az ínyemhez, megremegek, mert úgy érzem, rendkívüli dolog történik velem. Bűvös öröm árad el rajtam, elszigetel mindentől, és még csak az okát sem tudom. Azonnal közömbössé válok az élet minden fordulata iránt, és magamban a sorscsapásokat hatástalanná, az élet rövidegét egyszerű káprázattá változtatom. Az első két szem rögtön olyan, mint az életek sokfélesége: az egyik keményebbre sült meg a tűzön, a másik lágyan omlik szét az örökkévalóságban. Mintha e falatok értékes esszenciával töltenének meg engem... Vagy én volnék maga az esszencia? Amikor a régműltből többé már semmi se marad, az élőlények halála, a dolgok pusztulása után egyedül az íz és az illat él még tovább, mint ősrobbanások után az elpusztult világok lenyomatát őrző kozmikus sugárzás szerkezete, törékenyebben, de egyben elevenebben, anyagtalanebbul, szívósabban és hívebben mindennél – mintha csak az ízek lelkei volnának...

Máté bekapcsolja a laptopját és fűtyörészi, együtt énekli a felhangzó dalt:

Bajtárs, ma még tán

https://www.youtube.com/watch?v=wL-sv0_sbEE

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ) *(énekli a dalt, Era-Ezredes közben a feláll, és a múltba réved)*

Mint a pusztá fergeteg, / úgy tör előre a sereg / völgyön és a bérceken át. /
Jelszavunk: ne hagyd magad, / ha még a régi honvéd vagy, / véd meg a
legszebb hazát! // Bajtárs, ha még tán csak öt perc az élet, / öt perc és nincsen
tovább. / Legszebb imáimba foglallak ma téged, / hű szívvel gondolva rád. //
Bajtárs, előre ma olcsó az élet, / jöjjön a legszebb halál! / Bajtárs, ha még tán
csak öt perc az élet, / mindegy, de győznünk muszáj!

00:57-től lehalkul a dal.

ERA-(EZREDES)

No, lám! Ott szaladnak a fiatalok évek, amikor vidéki garnizonokban a tisztiszolgával a hónap vége felé titkon tepertőt hozattam a hentestől, otthon maradtam, mintha törzstiszti vizsgára kellene készülödnöm, ahelyett hogy követtem volna a bajtársaim példáját, akik a nem fizetett vacsorához a

nagyvendéglőben azért ittak meg annyi pezsgőt, mert a puszta vacsorakontót szégyellték. Pezsgőszámlával garnírozni a hitelt – ezen már igazán nem ütődhetett meg senki.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Itt a söre.

ERA-(EZREDES) *(felugrik)*

Hadnagy uram!

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ) *(megvonva a vállát)*

Parancsoljál, édes öcsém!

ERA-(EZREDES)

Hadnagy úr, ugye, nem gondolod, kérlek, hogy én tepertőt vacsorálok stanicliból?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Hej, komám, te aztán jókat tudsz hadoválni! Még hogy te tepertőt? Becsületszavamra, rég hallottam ilyen jópofát.

ERA-(EZREDES)

Mert hát hogyan is menne az egálba az egyenruhával, nemde?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ) *(nagyot kacag)*

Te aztán megint telibe találtad, öcsém! Tisztí uniformis meg tepertő! Ha-ha-ha... Gyerünk! Pezsgőt ide! Az illik a tiszt urakhoz, bisz hinejn gét.

ERA-(EZREDES) *(felkapja a sörét)*

Koccintsunk hát!

A muzsika hirtelen elhallgat 01:48-nál.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ) *(fenyegetően)*

Már nehogy bőze legyen auf mihh, kedves gászturam, de maga nem tud, hogy magyar ember nem koccint, ha bír trinken?

ERA-(EZREDES)

Hogy mi? *(nézi a söröskorsót a kezében)* Ja, vagy úgy... Hogyne, hogyne, kérem.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Amúgy meg egészségére, líber gászt.

ERA-(EZREDES) meghúzza a sört, majd folytatja a falatozást.

ERA-(EZREDES) /FÉNYVÁLTOZÁS VISSZA/

Bizonyosan az a kófic Széplaki Máté is, akit ma a másvilágra küldök,ilyent iszik, mert jobbra nem telik neki. *(még egyszer meghúzza a sört)* Na, ez menjen a kófic lelki üdvére! *(észreveszi, majd felnyitja a Hentesnétől kapott könyvet)* Na, nézzük, milyen verseket olvasott az a nyápic-kófic a hentesné szerint.
„Odabenn a mély vadonban, / A csalános iharosban, / Félreeső völgy ölében, / Sűrű árnyak enyhelyében; / Oh milyen jó volna ottan, / Abban a kis házikóban, / Élni, éldegélni szépen, / Békességben, csöndességben!...”

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ) (folytatja a verset)

„Nem törődni a világgal, / A világ ezer bajával. / Meggondolni háborítlan, / Ami immár közelebb van...”

ERA-(EZREDES)

„Illatos hegy oldalában, / A tavaszi napsugárban, / Nézni illanó felhőkbe, / Mult időkbe, jövőidőkbe...”

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

„És azután, utóvégre, / Észrevétlenül, megérve, / Lehullani önmagától, / A kiszáradt életfárról... / S ismeretlen sirgödörbe' / Elalunni mindörökre... / S ott egyebet mit se tenni, / Csak pihenni, csak pihenni...” *(A vers végén elindítja az alábbi számot a laptopon: **Az egyiknek sikerül***

<https://www.youtube.com/watch?v=REZIPLASY-U>)

ERA-(EZREDES)

Na, kófic, ezt ma este megkapod tőlem. Igaz, nem teljesen önmagadtól fogsz lehullani az életfárról, mert besegítek egy kicsit. Hiszen ez a dolgom: megszabadítani a világot az ilyen pimasz, ingyenélő firkászoktól. *(előveszi a pisztolyt, szeretgeti, fényesítgeti, a dal végén lő)*

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ) (belekapcsolódik az énekbe) Egyszer volt, nem is olyan régen, / hol nem volt, angyali vidéken, / Nizzában öreg zongorista rótt. / Hűs pezsgő csillogó pohárba, / ott ültünk a divatos bárba', / akkor lett népszerűvé ez a nóta... // Az egyiknek sikerül, a másiknak nem, / a sors olykor nem tudja, mit akar. / Az egyiknek kiderül, a Nap fénylik fenn, / a másiknak nem jut, csak zivatar. / Az én szívem nem sejti, mi a csókos napsugár, / mert nékem nincs senkim, ki szívdobogva hazavár. / Az egyiknek sikerül, a másiknak nem, a sors olykor nem tudja, mit akar.

01:48-kor hirtelen leáll a zene, Era közben elővette a pisztolyt, és...

6. pisztolylövés (*Era lőtt*)

ERA

A Kaszinónál. Máté az új Kalapjával és Boternyőjével társalog. Mindkét utóbbi én leszek... (*helycsere: Máté előrejön az asztalhoz, Era ölébe veszi a laptopot, és hátrább gurul*)

MÁTÉ

Jobb lenne nem a kaszárnnyában, hanem valahol a lágymányosi Dunaparton párbajozni, ahol – ahogy a régi párbajsegédek mondogatták – amúgy is elhúzna a golyó a Dunába, még ha meg is töltenék a pisztolyokat. Most kell meghalnom? Ezen a gyönyörű langyos, kora őszi esten, amikor csillagporral van tele a levegő?

ERA-(KALAP)

Ne halj meg, gazdám, hiszen egy ilyen kalapban immár élni érdemes...

ERA-(BOTESERNYŐ)

Szabadna megjegyezmem, botesernyő nélkül egy kalap szinte semmit nem ér. Nemcsak hogy megóvóm magát, kedves kalap, az esőtől, hanem, tekintsen csak le, nézze meg azt a kecses mozdulatsort, melyet séta közben gazdám kezében lejték. Már a pusztá létezésem jelentéssé, a szépségem önmagában is vonzza a szemet, de a lényeg, kérem, mégis az, ahogy mozgok. Jó, jó, nem árt összhangba kerülni egy elegáns kalappal is, de ahogy a sétáló úr finoman bökdösi velem a flaszttert, ahogy minden koppintás után íveket rajzolva a légbe, táncot járok, ahogy nyugodt ritmusban, ám céltudatosan haladok előre a korzón, és körben a kisasszonyok álmélkodva találgatják, hogy vajon az úr viszi-e sétálni a botesernyőt, vagy talán a botesernyő sétáltatja az urat. Ilyen fantasztikus átalakulást, vagyis hogy úriember lesz az úrból, kérem, ilyet csak egy remekbe szabott botesernyő tudhat előidézni.

MÁTÉ

Megkeresem a Kaszinóban az ezredest! A homályos ablakok mögött nyilván már vacsoránál ülnek az urak, és az ezredest úgy bámulják, mint valami ritka tengeri rákot. Az a meggyipiros huszár a kapuban egy ilyen elegáns, botesernyős-kalapos urat kérdés nélkül beengedne...

ERA-(KALAP)

Jól hallottam? Nem árt összhangba kerülni egy elegáns kalappal is... Már megbocsásson, kedves botesernyő, de az ön által oly érzékletesen leírt jelenség csúcán mégis csak én volnék a korona. Nem vitatom, a magától értetődő eleganciával járatott botesernyő teremti némi ritmusos divatfázont az úrnak, de ha maga képes lenne idáig fellátni, talán konstatálná, hogy mi, kalapok idefent

egészen máshogy élünk, másmilyen a világlátásunk, más minőséget képviselünk. Hogy mást ne mondjak, kedves botesernyő úr, mi a fejet, és benne a szellemet díszítjük és óvjuk. Azért ez mégiscsak más, mint holmi illékony, botesernyős koppintássorozat a huszárcsizmáktól agyonkoptatott flaszteren, a Hatvani és Szép utca sarkán, ahol bár a meggypiros portás egy szúrós nézéssel elriasztja a magáról elfeledkezett, ácsingózva bámuló cselédet, mégis mindenféle népek megfordulnak, hogy rövid és jelentéktelen életükben legalább egyszer szemügyre vehessék a Nemzeti Kaszinó kitárt kapuján át döngve behajtó hintók és limuzinok finom utasait. De maga minderről odalent semmit sem tudhat.

MÁTÉ

Abbahagynák már végre? Kérem! Igaz, régóta vágyom rá, hogy kezemben botesernyő, fejemen drága miskájér kalap fecseljen, de perlekedést, felesleges purparlét nem akarok. Inkább abban adjanak tanácsot, bemenjek-e a Kaszinóba, megkeressem-e a szolgálaton kívüli, nyugalmazott huszár ezredes, aki parancsba kapta, hogy ma este végezzen velem.

ERA-(BOTESERNYŐ)

És mi dolga van az úrnak előzetesen az ezredessel?

MÁTÉ

Talán valahogy rávehetném, hogy mégse öljön meg.

ERA-(KALAP)

Csodálom magát, kedves úr, hiszen maga poéta is, mégsem érzi a dolgok titkos rendjét. A régi, rossz kalapjában talán még megtehetette volna, hogy az életéért esdekel, de ahogy a tartásán is látszik az úrnak, szerénységem, a miskájér szépségkalap hirtelen sosem tapasztalt önérzetettel ajándékozta meg önt.

MÁTÉ

Úgy is van! E kalappal a fejemen, botesernyővel a kézben kedvem lenne besétálni az elegáns Szép utcai kapun, és a lépcsőn felfelé menet közömbös arcot vágva megszurkálnám a puhán süppedő piros bársonyszőnyeget. Aztán felérve, könnyedén karomon ringatnám az ernyőmet, hiszen gyöngéden illeszkedő, görbe fogantyúja van, és megtapogatnám a lépcsőház mívés korlátját: na, szóval ebben az épületben mondta ki rám a párbajbíró, hogy a halálos ítéletet...

ERA-(BOTESERNYŐ)

Jól érzi az úr. Lehet, a kalap önérzetet ad, de magabiztossá csak egy remek botesernyő teheti.

MÁTÉ

Olyannyira, hogy inkább, ha életembe kerül is, betartom a párbajszabályokat, mely szerint az ellenfeleknek a párbaj előtt nem szabad érintkezniük egymással.

ERA-(KALAP)

Akkor nincs más választás: csak a halál.

MÁTÉ

Nincs, hát... *(kezébe veszi a pisztolyt)* Ebben az épületben nem számít semmit az élet és a halál. Élni és meghalni is másképpen tudnak az úriemberek, akik e zárt házat látogatják... De úriemberként fogok meghalni én is! Köszönöm nektek, párbajsegédek.

7. pisztolylövés (*Máté lőtt*)

MÁTÉ

Ismét az Arabs szürkében. Era ezredes, én csaposfiú... Meg néha kocsmárosné. *(közben helycsere: Era jön előre, Máté hátra)*

ERA-(EZREDES)

Mi az íz, amely az állott sörből fakad? A komló virágzik ki benne titkon? Nem lehet véletlen, hogy az állott sörnek éppen úgy vannak kedvelői, mint a frissen csapoltnak. Az igazi sörivők, a rendes emberek nem kapnak mohón a frissen csapolt sör után, hanem kívárlják a megüledését, miközben elgondolkodva nézik a kriglit. Van valami rejtély a sör körül, amely rejtélyre voltaképpen még senki emberfia nem jött rá. Hé, fiú! Kerítsd nekem elő a kocsmárosnét, mert vele volna dolgom.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Hát, azt most én nem ajánlanám.

ERA-(EZREDES)

Mármint mit nem ajánlanál?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Hát hogy dolga legyen a kocsmárosnéval. *(lehalkítja a hangját)* A kocsmáros ám nagyon erős ember.

ERA-(EZREDES) *(felnevet)*

Fura egy szerzet vagy te, fiacskám! Komolyan azt gondolod, csapnám a szelet a kocsmárosné asszonyságnak? Hát, tudd meg, fiacskám, esténként a Nemzeti Kaszinóban mostanság leginkább a Denise grófnőnek csapom a szelet. Na

persze, olyankor nem így öltözöm, hanem a díszuniformisomat veszem magamra, ahogy az alkalomnak kijár. Elismerem, a kocsmárosné nem tűnik jelentéktelen asszonynak, sokkal inkább egy jelenség, helyes volna, ha a nép és a polgárság asszonyai sok ilyenféle női lényt tartalmaznának. No de Denise grófnővel csak nem állja az összehasonlítást.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Az asszonyok néha megálmodják az igazat, és akkor többé nem lehet beléjük visszacsókolgatni a régi lelket. Féltékenységi kínozza a délután alvó kocsmárosnékat, akik mindig azzal a gondolattal ugranak fel és bújnak bele a csak félig lehúzott hangtalan és örökéletű posztópapucsukba, hogy éppen most kapják rajta az urukat a szerelmeskedésben a szolgálóval.

ERA-(EZREDES)

Aztán tényleg képes volna ez a kocsmáros egy szolgálóval megcsalni a feleségét?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ) *(halkan)*

Azt én nem tudhatom. De lehet akármilyen tekintélyes, tiszteletreméltó múltja egy kocsmárosnak, dicsekedhet apjával, anyjával, akiktől családi erkölcsöt tanult, ám olyan kocsmáros még nem akadt a világon, akire ne méltán lett volna féltékeny a felesége. Pedig ugyebár nehéz dolog egy kocsmárosnak elszökni a maga otthonából, hogy méltatlan szenvedélyeknek éljen. Nehéz eltévedni a maga kocsmájából más idegen kocsmákba, ahol mint szakmabeli persze hitelben dorbézolhat, úgyhogy hiába veszi el tőle este az asszony a pénztárcát. Szóval, akárhogy csűrrik-csavarják, a kocsmárosnék a világ kezdete óta mindig aggodalommal hajtják fejüket délutáni álmokra.

ERA-(EZREDES)

Akkor éppen itt az ideje, hogy felébredjék és megnyugodnák: az ura nem a szolgálólánnyal hancúrozik a cselédszobában, hanem csak a cimboráival veri a blattot. Nekem meg ma este meg kell ölnöm egy embert, mert valamelyik szennylapban megsértette a kaszinót... De most itt, belül, a mellénygombom tájékán megmozdult valami idegszál, amitől megint fertelmes éhséget érzek. Nem tudom, mi történik velem, de mintha belém szállt volna a teljes élet, ami most ki akarna csattanni belőlem. Szóljál neki gyorsan! Csak talál valami ehetőt a konyhában...

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Hát jó... *(vált: Kocsmárosnéként)* Mivel szolgálhatok? Ha már felvert a délutáni álmomból?

ERA-(EZREDES)

Nem kell azt hinnie, asszonyom, hogy valóban az vagyok, aminek különös öltözetemben látszom. Igen rendes társadalmi állásom van, csak pillanatnyi körülmények kényszerítenek arra, hogy olyan ruhában mutakozzam, mint bármely polgári egyén a városban. Ismétlem, asszonyom, csak annyi az egész, hogy idő előtt fel ne ismerjenek, mielőtt dolgomat bizonyos úrral, bizonyos helyen, ezen a környéken elintézem.

MÁTÉ-(KOCSMÁROSNÉ)

Talán a férjemmel beszélje meg az úr, ha valamely különleges kívánsága van.

ERA-(EZREDES)

A dolog, a kérésem egyedül a nagyságos asszonyra tartozik.

MÁTÉ-(KOCSMÁROSNÉ)

Gondolja? Akkor ki vele!

ERA-(EZREDES)

Szeretnék valamely olyan ételt enni, amely véleményem szerint egyedül az Arabs szürkében található.

MÁTÉ-(KOCSMÁROSNÉ)

Aztán mi lenne az?

ERA-(EZREDES)

Kérem, ne nevessen ki a furcsa ötletemért! Én például most valamely pörköltmaradékot szeretnék enni, mely délről a fazék fenekén maradt, és jól összefőtt a maga levével. Nem baj, ha kissé meg is kozmásodott. Én ugyanis azt hiszem, hogy minden ételnek, sőt, lehet, az életnek is, a vége jó, amely legtovább főtt. És pénzem is van...

MÁTÉ-(KOCSMÁROSNÉ)

A mi vendégeink korán reggel szeretik a perkeltet...

ERA-(EZREDES)

Pörköltet...

MÁTÉ-(KOCSMÁROSNÉ)

...a perkeltet. Majd utánanézek, van-e valami maradék a konyhán. Délben marhaperkelt volt.

ERA-(EZREDES)

Igen, igen! Ez kell! Sikerülni fog. Fel akarok falni mindent, amit ez nyápic-kófic egész életében magába fogadhatott (*Közben Máté elindítja a laptopját, amelyen felcsendül az alábbi dal: Oly szép az élet*

https://www.youtube.com/watch?v=XeSM4CvkxVc&index=81&list=PLbgQ2gABgZTuMNq7cDoMP_ZD6_gGTFJUV),

be akarom habzsolni a kültelki kocsmák délutáni csendjének minden titkát, a vaslábaskok alján odakozmált csontos húskok évtizedes illatát, a sercenő zsír emlékéét, az éhséget csillapító falatok okozta örömet, a szomjat oltó kortyok zsibbasztó mámorát, nekem ez jár, akarom, megérdemlem, mielőtt lelövöm azt a szerencsétlent, aki az egész életét ebben a nevetséges silányságban töltötte.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ) (*visszaváltozott*)

Ilyesmire gondolt, nagyságos úr?

ERA-(EZREDES)

Igen, éppen erre. Pörköltmaradék. Sűrű a leve, mint a kifőtt paradicsomé. Kozmás a húsa, és többnyire csak olyan csontos darabok vannak benne, amelyeket a kocsmárosné már egyetlen vendégének sem adott volna oda. (*énekelni kezd*) Oly szép az élet, míg álmoknak élek, / de ki tudja mi jön majd ezután? / Ó, hallgass rám, élet, én többet nem kérek, / hozd el nékem, mit a szívem úgy vár! / Mivel a boldogság nem csalfa játék, / s mivel az élettel kettesben járnék. / Ó, hallgass rám, élet, én csak ennyit kérek, / hozd el nékem, mit a szívem úgy vár!

01:50-nél lehalkul a zene, de megy tovább.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Mit tagadjam? Ha nekem ilyen tálalnának ebédre, úgy megsértődnék, hogy másnap már csomagolnék. De ezt még a törvényszéki hullaszállítók is kikérnék maguknak.

ERA-(EZREDES)

Tudod, János, így hívnak, ugye, én az osztrigát is szeretem, de ma ilyen fura gusztusom van, hogy olyan ételeket egyek, mint amilyen ételekkel valahol, valamerre valaki táplálkozni szokott. Hogy annak az embernek a helyébe képzeljem magamat. Igen, olyan akarok lenni, mint a nyavalyás kófic, aki most valahol a végrendeletét írja, ha van hozzávaló esze. Mondhatjuk úgy is, ha így jobban tetszik: ezt a „perkeltet” vezeklésből eszem. Ezzel a halála küszöbén leereszkelem ahhoz az emberhez, aki így majd bennem élhet tovább, mert megismertem és magamba engedtem jelentéktelen lényének egy darabját.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Maga tudja, nagyságos úr, de errefelé tényleg nem tanácsos verekedést kezdeményezni.

ERA-(EZREDES)

Szó sincs itt verekedésről, de hagyjuk is, te ezt nem értheted. Arra felelj inkább, lehet, hogy ez a pörköltalj eredetileg egy olyan fiákeresnek készült, aki most egy eresz alatt ácsorogva várja a kuncsaftját, mert az úr egy szép hölgynek udvarol az emeleten, és persze nem lehet tudni, meddig tart a liezon, mint ahogy azt sem, melyik lakásban vannak, hiszen a kocsissal ezt nem szokás közölni? Hm?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Hát, lehet éppen, ha jól gondolom és értem...

ERA-(EZREDES)

Nem tudom, hogy kimehetnék-e a nagyságos asszonyhoz a konyhába, mert nem ismerem őnagysága természetét, és nem tudom, akkor teszek-e jobbat, ha esetleg megint megzavarom a délutáni álmát, vagy ha hagyom neki megálmodni az igazságot. Mindenesetre szeretném tudni, hogy nincs-e valami kis disznóhús-maradék is. Persze, hideg disznópecsenyére gondolok, amelyből éppen csak a vége, a resztlije, a csonkja maradt meg, az abgesnitesz, ahogy a gazda itt mondaná. Csak éppen egy falatnyi, amelyet már nem is lehet egy komplett porciónak eladni. *(magában)* Bizonyosan az a halálraítélt lurkó is ilyesmit evett, amikor az éjszakai korhelykedés után felébredt a tömeglakásban vagy a menedékhelyen, ahol az ilyenfajta emberek lakni szoktak. Meg vagyok győződve arról, hogy ég a gyomra, fáj a feje, kábult a halántéka, talán éppen a zálogházban van most a barátja kabátjával...

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

A konyhában már nincs szunyókálás, különben is, lassan érkeznek az esti vendégek. Meg az egész napos korhelykedők, akik a legváratlanabb időpontokban tudnak beállítani...

ERA-(EZREDES)

Akkor tiszteletemet tenném néhány percre a nagyságos kocsmárosné asszonynál. *(feláll, és indul Máté felé)*

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Megmutatom a járást, ha ez a kívánsága, kedves úr. Bár ott olyan most az ájer, hogy hazatérve jó lesz, ha rögtön ruhát vált majd. *(nevetni kezd)* A kaszinóba meg innen rögtön most tényleg ne menjen... *(feláll, szembe fordul Erával)* Csapni a szelet a Denise grófnőnek... *(Máté megöleli Erát, meg akarja csókolni, de mielőtt sikerülne neki, megszólal Era telefonja)*

ERA (*megkeresi a telefonját, és felveszi*)

Szia. Igen, persze. Itthon vagyok... Mit csinálnék? Semmit... Persze, hogy itthon vagyok. Biztos! Mér' hazudnék. És hol a fenébe lennék, ha nem itthon? Nem, nem vagyok egyedül! Egy kaszánya férfi van velem, és pezsgőt iszunk. Még iszom egy pohárával, aztán végigmegy rajtam mindegyik... Nem én vagyok közönséges! Te vagy megint elviselhetetlenül féltékeny! Elegem van ezekből az ellenőrző telefonokból! Én is megkérdezhetném, hogy azon a fontos konferencián hány olcsó kis kurva kering a vonzó és menő menedzserek körül... Ja, értem. Ti reggeltől estig kőkeményen dolgoztok. Ezt mindig elfelejtem. És a kemény munka után véletlenül nem néztek be a szálloda bárjába bedobni valamit? Tudod, csak lazítani, nehogy megkapjátok a menedzserbetegséget... Nem elterelni akarom a témát, hanem egyáltalán nem akarok foglalkozni a hülyeségeiddel... Most? Olvasok. Valami Krúdyt... Itthon találtam. Nem, nem a szeretőmtől kaptam. Nem emlékszel? Te kaptad valamilyen pasastól... Azt mondtad, egy költő, hírlap- és drámaírótól... Na látod! Én nem szoktam hazudni... Itt hagytad a nappaliban, a kisasztalon... Hogy milyen? Mit tudom én... De, de, olvasom, csak... Csak olyan pasis, meg olyan régies. (*Máté megint ostromolni kezdi Erát*) Figyelj, drágám, mennem kell... Hova, hova... Hát olvasni! Nem mégis tetszik, hanem azért érdekes... Menjél nyugodtan menedzserkedni. (*Ölelkezik Mátéval*) A te kis feleséged itthon vár, drágám... Igen, hűségesen. Szia... Én is. (*előveszi a pisztolyt, Máté szemébe néz*) Én is szeretlek...

8. pisztolylövés (*Era lőtt*)

ERA

Máté útban az elegáns Kersántz étterem felé. (*Máté elöl, az asztalnál foglal helyet*) Kalapban, botesernyővel (*Era magára mutat, hátrébb foglal helyet*).

ERA-(BOTESERNYŐ)

Nagyon szívesen vagyok a párbajsegédje, költő-hírlapíró úr. Eddigelé még úgysem voltam senkié, pedig mióta csak az eszemet tudom, mindig is csakis finom úri társaságban nyílódtam-csukódtam. Én (*fel néz a Kalapra*), na, jó, én és a kalap, tehát mi, mi ketten vagyunk kétségtelenül a legjobb párbajsegédek. Nálunk jobbat nem találna szerte a városban.

ERA-(KALAP)

Ihh bin ejnferstánden – most kivételesen!

MÁTÉ

Már meg ne sértsem egyiküket sem, kedves uram-néném, de nem nagy trouvaille az adott kínálatból legjobb párbajsegédnek lenni, hisz mindegyik, aki

eme különös szolgálattal hivatásszerűen foglalatoskodik, köztudott, hogy finoman szólva is, fertelmes alak.

ERA-(BOTESERNYŐ)

De miután már vagyunk magának, és általunk immár kifogástalan a megjelenése, nem kell tartania semmilyen fertelmes alakoktól, még ha párbajsegédek is.

ERA-(KALAP)

Nem is értem, miért nem mutatja meg a városnak a félelemtelenségét, elszántságát és bátorságát. Egyúttal kiélvezhetné a közérdeklődés örömeit is, amelyek bizonyára sokat érhetnek, mert hiszen annyian küzdenek ez örömekért szakadatlanul.

ERA-(BOTESERNYŐ)

Úgy van! Ki tudja, mikor kerül megint abba a helyzetbe, hogy az emberek mutogatnak maga után, hogy íme, ott megy az a költő, hírlap- és drámaíró, aki a hivatása szolgálatában a haláltól sem fél...

ERA-(KALAP)

A közönyösen átnéző, avagy gúnyosan, megvetően, kötekedően, komiszkodón magára meredő szemek megint tiszteletteljesekké válnának...

ERA-(BOTESERNYŐ)

Egy nagyon előkelő étterem kellős közepén húzathatná a cigánnyal, és az estélyi ruhás nők pihegve fordítanak maga felé a fejcskéküket, mert egyszerre ön lenne a legérdekesebb férfi a városban, aki bátran, becsületből a halál szemébe nevet.

MÁTÉ

Rendben! Elmegyünk egy olyan előkelő étterembe, ahol nemcsak kifogástalan angol helyesírással írják a bifsztekek nevét, de ugyancsak értik az elkészítésének módját is.

ERA-(KALAP)

De ugye fel sem merülhet az Athenaeum-épület aljában működő kétes hírű kiskocsmá, melyet csak az ágrólszakadt, verselésből megélni akaró poéták tartanak előkelőnek?

ERA-(BOTESERNYŐ)

Á, dehogyis! A Hungáriába vagy a Bristolba kell menni, hogy észrevegyék: maga is a világon van, és a becsület mezején készül meghalni.

MÁTÉ

És ha mégsem bifsztekre támad gusztusom, akad mindig valamely más étel, amelyet az előkelő étteremben hajlongva tesz eléem a pincér. Valamely madár... Vagy például nyúl, amely augusztus közepétől élvezhető. Gerince savanyú levében babérlevél úszik, és szerencsét jelent, ha sörétszemet találsz a húzában. Talán a párbajban is...

ERA-(KALAP)

Nem szabad viszont rákot enni, mely ilyenkor már igen olcsó portéka a piacokon. Ráadásul gyakorlott kézügyesség kell a gusztusos fogyasztásához, amellyel, ugye, ön nem rendelkezhet...

ERA-(BOTESERNYŐ)

De választhatunk valamely frissensültet is, amelynek alapos és körültekintő elkészültéig alázatos, bocsánatkérő pillantásokat vet a pincér a vendégre.

MÁTÉ

Igen, ez a lényeg: nem születtem előkelőségnek, mégis olyanformán kell meghalnom, mint egy úrnak. Adjuk meg a módját: irány a Kersántz!

Máté bekapcsolja a laptopot, s együtt éneklik az alábbi szám elejét.

MÁTÉ, ERA (együtt, énekelve: **Mulassunk át egy éjszakát**

https://www.youtube.com/watch?v=IpXBX6K4kFU&index=113&list=PLbgQ2gABgZTuMNq7cDoMP_ZD6_gGTFJUV)

Mulassunk át egy éjszakát! / Aztán megyünk megint tovább / a régi úton. / Ki tudja, merre és hová? // Mulassunk át egy éjszakát! / Aztán mondjuk, hogy nincs tovább. / Az élet elszáll, / és úgyse tarthat már soká. // Elég, hogy szép volt, / a mának élni jó. / Ha néha fáj is, / de sírni nem való. // Mulassunk át egy éjszakát! / Aztán megyünk megint tovább / a régi úton. / Ki tudja, merre és hová?

01:13-kor a zene leáll.

ERA-(KALAP)

Ó, a Kersántz! Előző gazdám jóvoltából, sokszor pihentem a Kersántz valamelyik elegánsan modern és kényelmes thonet-fogasán.

ERA-(BOTESERNYŐ)

Ha nem hordaná olyan fennen magát, észrevehette volna, hogy jómagam szintén gyakori vendég voltam azon thonetek számunkra kialakított esernyőtartójában.

ERA-(KALAP)

Hát, igen. A Kersántzban a betérőnek költekeznie kell. Ott még egy főszerkesztő sem kaphat hitelt.

ERA-(BOTESERNYŐ)

Éjjelente a legtöbbször Mozart Kis éji zenéje szól, vonósnégyes játssza előben...

MÁTÉ

Ez illik ma hozzám, nem a cigánybanda. Még évek múltán is beszélni fogják: utolsó estémen állva húzattam a Kersántzban Mozart Rekviemjét.

ERA-(KALAP)

Ez a beszéd, édes úr!

ERA-(BOTESERNYŐ)

Ha nem is tetszett előkelőségnek születni, de így, a nap vége felé túl tetszik tenni a legnagyobb urakon is.

Megérkeznek a Kersántz Étterem kapujába.

MÁTÉ

Nocsak! Egyszerre sejti lelkem, hogy a sors, mely a csillagokban csüng még, ez éji bálon kezdi meg komor, szörnyű futását, és unt életem, mit a mellembe zárok itt, gonosz csellel korahalálba kergeti. De ő, ki kormányozza a hajómat, vigye vitorlám! Víg urak, előre!

ERA-(KALAP)

Bravó, bravó! Maga tényleg igazi poéta! Elszomorít, kedvesem. Hiányozni fog nekem, ha majd...

ERA-(BOTESERNYŐ)

Ó, hogyne, nekem is. De ha szabad megjegyeznem: milyen éji bálra tetszik gondolni? Mert ugye, az ön esetében a mai után következő éjjelről, sőt, ha minden a megbeszélt időben történik, már ma éjjelről sem igen beszélhetünk...

ERA-(KALAP) (*Botesernyőnek*)

Nahát! Maga látszólag szépen meg van munkálva, mégis milyen faragatlan!

ERA-(BOTESERNYŐ)

Esetleg ha éji bálon azt tetszik érteni, ami a végzetes lövés után kezdődik majd... Mert az is egyfajta bál, az éji sötét meg kifejezetten stimmel is.

MÁTÉ

Lelkecske, kóborka, dévajka, testem vendége s társa, te, mely tartományba utazol? Dermedtbe, ködösbe, sápadtba?

Kis tréfáidnak vége már.

ERA-(KALAP)

Hihetetlen! Hogy magába mennyi költészet szorult! Megtisztelő, hogy – ha rövid időre is – az ön főfödője lehettem.

MÁTÉ

Meghat, kedves Kalap. De míg fényt látunk, hagyjuk a dermedt, ködös sötétet. Éhes vagyok. Még rendelni szeretnék, nem végrendelkezni. (*előveszi a pisztolyt, majd kiabálva*) Pincér!

9. pisztolylövés (*Máté lőtt*)

MÁTÉ

Menjünk vissza az Arabs szürkébe! Nézzük meg, kikkel társalog az ezredes, és mit bír még enni-inni. (*hátrább megy*)

ERA-(EZREDES) (*előrejut az asztalhoz*)

Ez az! Éppen ilyenre gondoltam. Ez a karajnak az a vége, amely mindig a legjobban átsül, marad rajta némi konyhakorom, és a csontok próbára teszik a fogakat. Amúgy a szép, sima falatokat kedvelem, de ma este csakis olyat eszem, amilyenre annak a nyomorult firkásznak telhet. Kérek ehhez a húshoz hagymát és retket is!

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Hozhatok, kegyelmes uram, ha nem bánja a szagosítást.

ERA-(EZREDES)

Tudod, módomban volna a kaszinóban vacsorázni, de ma ez a vesszőparipám. A Kaszinóban talán éppen rákot ennék... Úgy képzeld, János, személyesen ismerem Finkelstein kisasszonyt, aki a Kaszinó konyhájának szokta liferálni a rákokat. Ebédelőtti sétáimban a piacon figyelmeztetni szokott, hogy miféle rákokat szállít aznap. A múltkor megtudtam a kisasszonytól, hogy az apró, levesnek, tölteléknek való tiszai rákok mellett egy különösen nagy rákot küldött. Ennek a ráknak csak egy ollója volt, mintha egy kard lett volna. Valóságos buzogány a farka. Nyomban a kaszinóba siettem tehát, és még mielőtt a kocsí az egyéb bevásárlások miatt meg sem érkezett, én már bejelentettem igényemet a féllábú rákra. Valóban igen szép porció lett belőle, mivel még három másik rákkal együtt garnírozták ökelmét. Ez a három kisebb rák is a családhoz tartozott, mert ritka példányok voltak. De az öreggel egyik sem vetélkedhetett. Az embernek szemesnek kell lenni, ha jó falatokhoz akar jutni. Igazam van, János?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Az már bizonyos. Magam is, ha nem figyelek oda, és olyan csontos, égett falatokat kapok, mint amilyet maga éppen... (*zavarba jön*) De inkább hagyjuk.

ERA-(EZREDES)

Idefigyelj, János fiam! Kérdezek én tőled valamit, de jól gondold bele, és őszintén válaszolj.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Parancsoljon az úr!

ERA-(EZREDES)

Mit tennél te így, estebédtdájban, ha tudnád, hogy még ma, éjfél előtt meg kell halnod?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Nálam ez ügyben rossz helyen kopogtat az úr.

ERA-(EZREDES)

És aztán miért, ha szabad érdeklődnöm?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Mert én erre nem felelhetek.

ERA-(EZREDES)

Aztán miért nem? Ne kelljen már harapófogóval kihúzni belőled minden szót!

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Mert én nem halhatok meg.

ERA-(EZREDES)

Tudod, fiam, János, hány embert láttam én pillanatok alatt meghalni, olyat, aki még egy perce ugyanazt gondolta, mint amit most te mondasz...

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Csakhogy én nem vagyok... ember.

ERA-(EZREDES)

Ja vagy úgy! Hallod-e? Te aztán igazán kíváncsivá teszel! Ha nem ember vagy, akkor miféle szerzet?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Én amolyan küldöncféle vagyok. Küldönc és megfigyelő. Azért jöttem ide, a Földre, hogy jobbra tegyem a világot.

ERA-(EZREDES)

Aha. És mondd, fiam, orvos látott már?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Tudtam, hogy nem fog hinni nekem. Pedig jobban tenné!

ERA-(EZREDES)

Mert mi jó is származik nekem abból, ha elhiszem ezt a zagyvaságot?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Például tőlem, a küldöncről megtudhatná, hogy mégsem fogja ma lelőni azt az embert...

Era-(ezredes) hangosan felnevet.

ERA-(EZREDES)

Jól van, János, már kezdtem azt hinni, hogy nálad tényleg elmentek otthonról. Rendes gyerek vagy te. Nem akarsz, ugye, hogy megöljem azt az embert...

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Nekem ugyan édes mindegy.

ERA-(EZREDES)

De hát akkor miért mondd, hogy nem fogom lelőni azt az embert.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Mert nem fogja lelőni.

ERA-(EZREDES)

És ugyan miért ne lőném le.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Mert mielőtt megtenné, ő lövi le magát.

Máté elindítja az alábbi számot:

Csak egy nap a világ

https://www.youtube.com/watch?v=j9BSthyJQco&index=13&list=OLAK5uy_nmni9JKAiEX_7a6c4wwU5FWZTx7Cjy2mY

ERA-(EZREDES) *(először elcsodálkozik, majd megint kitör belőle a nevetés)*

Hát, ez még tényleg nem jutott az eszembe...

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ) *(énekelni kezdi az alábbi számot)*

„Vártam, reménytelenül vártam én terád, / vártam, reménytelenül ezt az éjszakát. / Úgy vártam, nem volt az életemben más remény. / Kérlek, ne haragudj, tovább nem várok én!

00:46-kor Máté leállítja a zenét.

ERA-(EZREDES)

Tudod, te, kőfic firkász, kicsit sem csodálkozom, hogy küldöncöt küldtél rám. Tudtam, hogy valahogy megkeresel, de ugye, a párbajozóknak kifejezetten tilos találkozniuk a párbaj előtt.

Máté ugyanonnan folytatólag elindítja a zenét.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ) *(énekel)*

„Csak egy nap a világ, / csak egyetlenegy csók az életünk. / Ki tudja, mi vár ránk, / ki tudja, meddig él a szerelmünk? / Ma nevet rám az ég, / ma csókra hív a szád, s a két karod. / Ma szívem a tiéd, / mit bánom én a fájó holnapot!”

01:19-kor Máté leállítja a zenét.

ERA-(EZREDES)

Bevallom, a helyedben ugyanezt tenném: könyörögnék az életemért. Mert mindenki szereti az életét, még az olyan hitvány alakok is, mint te. Aki egész életében kopott nadrágban, ócska kabátban járt, lepusztult kávéházakban éhezte végig a vacsoraidőt, és csak firkálgatott, lopta a napot, és semmi olyat nem tud felmutatni az életében, amire egy kicsit is büszke lehetne. Aki kasszírnőknek udvarolt éjjelente, és konyhaszagú hátsó lépcsőházakban leste meg a viháncoló cselédlányokat, miközben arról ábrándozott, hogy egyszer talán szerelmes lesz.

Máté ugyanonnan folytatólag elindítja a zenét.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

„Add nekem a te csókos szád, / és én az életem adom! / Csak addig éljek, és ne tovább, / amíg a szádat csókolom! // Csak egy nap a világ, / csak egyetlenegy csók az életünk. / Ki tudja, mi vár ránk, / ki tudja, meddig él a szerelmünk?”

01:50-kor Máté leállítja a zenét.

ERA-(EZREDES)

Mert barátocskám, te azt sem tudhatod, mi az a szerelem. Te még nem is láttál közelről igazi, finom kisasszonyt, aki elnyerheti az ember szívét, akiért a férfi párbajozni, meghalni is képes. Te csak cselédekkel, kofákkal, pincéernőkkal és szerkesztőségi vénkisasszonyokkal érintkezhettél, esetleg megbámultad a kecses, de közönséges táncosnőket az Orfeumban, ha egy ismerős pincér közbenjárásával bejutottál, és meghúzhattad magad egy hátsó kisasztalnál.

Máté – előrébb megy a zeneszámban - 02:08-kor indítja el a zenét.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

„Add nekem a te csókos szád, / és én az életem adom! / Csak addig éljek, ne tovább, / amíg a szádat csókolom! // Csak egy nap a világ, / csak egyetlenegy csók az életünk. / Ki tudja, mi vár ránk, / ki tudja, meddig él a szerelmünk?”

Máté 02:40-kor leállítja a zenét.

ERA-(EZREDES)

Na, gyere csak elő, kófic! Mutasd magad! Ne küldöncökkel üzenj nekem! Ne e-mailt írogass meg csetelni akarjál a Messengeren. Tudtam ám, hogy meg fogsz keresni, és könyörögni fogsz az életedért. Az ilyenek így szokták. Olyanok, mint a gyerekek: a vesztes kártyaparti után megpróbálják visszakérni a pénzt. Hohó, barátocskám! Akkor már késő... Na, gyere már elő, kófic!

MÁTÉ *(feláll, és költő, hírlap- és drámaíróként szólal meg)*

Uraim! Van ebben a kocsmában egy tiszta fogas, ahol kis időre biztonságban elhelyezhetném a nyúlászörkalapomat és a botesernyőmet?

ERA-(EZREDES)

Mi a fene! De felvitte az isten a dolgod! Mire ez a rongyázás?

MÁTÉ

Gondoltam, megadom a módját, ha már egy ezredessel kell párbajoznom.

ERA-(EZREDES)

Na, ez rendes beszéd! Ki se néztem volna belőled. Most megleptél. Na, gyerünk, gyerünk, akkor kezdjed is, bár az úri kódex szerint tilos, de essünk túl rajta. *(lehalkítja a hangját)* Ezen a helyen úgysem akad olyan személy, aki megfelelő társaságban tanúsíthatná a találkozásunkat.

MÁTÉ

Aztán mit kezdjek?

ERA-(EZREDES)

Hát, a könyörgést...

MÁTÉ

El van maga tájolóldva, ezredes úr!

ERA-(EZREDES)

Meg a bocsánatkérést...

MÁTÉ

Nincs okom bocsánatot kérni. Amit a cikkeimben leírtam, az mind úgy volt. Minden igaz az utolsó szóig. Igaz a szóbeszéd a korrupcióról, igaz, hogy lopják az állami pénzt, hogy baksist fizetnek ügyintézésért, hogy megvesztegetnek, hogy túlárazzák a költségvetéseket, megnyert tenderből saját zsebekbe pergetnek vissza hatalmas összegeket...

ERA-(EZREDES) *(fejébe száll az ital, egyre jobban belelovallja magát, a végén magából kikelve ordít)*

Ez aztán minden képzeletet felülmúl! Hallatlan szemtelenség! Tudod, mi vagy te, senkiházi nyomorult firkász? Nézz ide! Látod ezt a felébe vágott retket? Nem, nem a retek vagy te. Ez a retek a rend és a tisztesség. Könnyed verejték mutatkozik a hófehér húsán, és nyoma sincs kis barna hernyónak, amely féregútjában alattomosan közeledik az egészséges szervezet tiszta szívéhez. Nézd, itt nyoma sincs fásult, rothadásos részeknek, amelyeknek a megpillantása elszomorítja a retekfogyasztót, mert az jut eszébe róla, hogy már nincsenek a világon sem tisztességes emberek, sem retkek, a külszín csal, és belül pudvás a legbecsületesebb gyümölcs is. Nézd meg ezt a hófehér húsú retket! Ez az ország, amelyben élünk, valamikor ilyen volt. Aztán az olyan semmirekellő firkászok, mint te, szétrohasztottátok, akár a gusztustalan kis barna hernyók a fehér húsú gyökér szívét. Utánatok csak rohadás és pudva...

MÁTÉ

Csapos! Hozzon egy pohár erős szilvóriumot! Ezt a vén pojácát nem lehet szilvaszesz elviselni...

ERA-(EZREDES)

Kikérem magamnak! Mit képzelsz? Vegye tudomásul, akárhogy is próbálkozik majd itt nekem, párbajozni fogunk!

MÁTÉ

Csapos! Különösen erős pálinkát hozzon! Azt, amelyiket a kocsisok isszák, akik téli hóföregtetekben érkeznek meg, miután egész napjukat mindenféle haszontalan alakok fuvarozásával töltötték. Olyat, amit azok kívánnak, akik egész életükben hullákat szállítottak a szomszédos bonctani intézetbe. Aztán töltsön egy

kupicával az ezredes úrnak is, hogy egyszer az életében, utoljára, igyon egy korty rendes italt is. Én fizetem! Meghívom rá! *(visszaül, visszaváltozik Csaposfiúvá)*

ERA-(EZREDES) *(felugrik, magából kikelve ordítja)*
Takarodjon innen! Nyomorult csirkefogó!

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)
Minden rendben, tisztelt úr?

ERA-(EZREDES) *(zavartan körülnéz)*
Persze! A legnagyobb rendben. Miért? Baj van?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)
Már egy ideje furcsán magában beszél az úr... Most meg már hangoskodni is tetszik.

ERA-(EZREDES)
Hogyhogy magamban? Leült hozzám ez az ember, ez a nyápic kófic, aki nemrég érkezett nyúlszörkalapban, kezében botesernyővel. Hát, egy kis disputába keveredtünk... Akarom mondani: pimaszkodni kezdett velem a semmirekellő.

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)
Már órák óta nem érkezett ide senki. Botesernyőt és nyúlszörkalapot meg tán soha nem láttak még itt ezek a falak.

ERA-(EZREDES)
Maga azt állítja, hogy még egy perce is nem ült itt, az asztalomnál az az úriembernek beöltözött pimasz firkász? *(előkapja a pisztolyát)*

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)
Cvejtemál is csak ugyanazt ismételhetem: órák óta nem érkezett vendég, nem ült ide senki... Minden rendben? Kérem, tegye el, kedves úr, azt a fegyvert!

*Máté – **halkan** – elindítja az alábbi számot: Nagyságos asszonyom*
https://www.youtube.com/watch?v=f8PWnDC_dYE&index=60&list=PLbgQ2gABgZTuMNq7cDoMP_ZD6_gGTFJUV

ERA-(EZREDES)
Hogyne, kérem, hogyne... Tudja mit? Hozzon nekem egy pohárka jó erős szilvóriumot! Abból, amit a hullaszállítók isznak itt a téli hóföregtetben.

10. pisztolylövés (*Máté lőtt*)

MÁTÉ

Az Orfeumban vagyunk. Én a költő, hírlap- és drámaíró vagyok. Era egy sereg szerepben... Már követni is alig lehet. (*kiabálva*) Először: maga a halál! (*énekelni kezd*) „Nagyságos asszonyom, ön boldog nem lehet, / ön minden reggel egy-egy álmot eltemet. / Fölényes jókedvvel hiába néz reám, / tudom, hogy könnyet ejt ön minden éjszakán. // Nagyságos asszonyom, ön új tavaszra vár, / szemében ott ragyog egy régi, boldog nyár. / Lehet, hogy gazdag ön, lehet, hogy gondtalan, / Nagyságos asszonyom, mégis boldogtalan.

Máté 01:45-kor leállítja a zenét.

ERA-(HALÁL) (*Mátéhoz, innentől minden új karakternél Máté másik oldalára megy át*)

Hát megérkeztél? Gondoltam, hogy a Kersántz után ez következik. Utolsó látogatás az Orfeumban: búcsú az élettől. Szívd be mélyen ezt a levegőt! Ez a pesti Orfeum! Itt langyos, de tiszta az ájer, épphogy csak érezni a kétes hírű zengerájok szokásos kucséberszagát, a zsidó zugszínházak csecsebecsés tálcás árusainak savanykás portékaillatát, itt inkább csak amolyan gyöngé párföm szálldos, érzed, mintha előttünk érkezett volna egy divatos dalcsarnoki díva, aki kegyesen és könnyedén leeresztette félválláról a hattyúprémes belépőjét. Gyere beljebb, ilyenkor halk, franciás, elgondolkoztató dalokat játszadozik a szürkeszakállú primás, mert tudja, ez a féktelen éjszakák legjobb előzenéje.

MÁTÉ

Maradok inkább még itt egy kicsit, a külső traktusban, kibicelek egy üveg sör mellett, hallgatom a kiszűrődő zenét, elnézem, hogyan billiárdoznak az orfeumi színészek... Ha hosszúra nyúlik a párti, ezek a komikusok akkor is még játsszák majd, amikor én már föld alatt leszek, pisztolygolyóval a szívemben.

ERA-(VIRÁGÁRUS)

Isten hozta, szerkesztő úr, kerüljön beljebb! Csak kiszaladtam a belső kávéházi tündérvilágból üdvözölni magát. Olvastam az újságban a párbajáról... Adok magának egy szál virágot, de pénzt nem fogadok el érte...

MÁTÉ

Ám legyen! Akkor ma este én is olyasmit engedek meg magamnak, amit még sohasem: kalapban fogok asztalhoz ülni, mint valami „minden mindegy” egzisztencialista ficsúr, aki azt hiszi magáról, hogy az éjszaka királya, és bármit megtehet. (*hangosan*) Mondják, kérem, odabent valaki már belesúgta Mágnás Elza fülébe, hogy itt vagyok, és hogy érdemes lesz az asztalomnál mutatkoznia,

mert a párbajom híre felkavarta az egész várost... Ha beengednek néhányat a mindig erre lebzselő lesipuskás hírlapi fotográfusok közül, ez a párizsi divatot Pesten demonstráló könnyűvérű, de igényes orfeumi dáma már a holnap délutáni lapokban mellettem tündökölhet a címlapon: „A gyönyörű díva szórakoztatta utolsó estéjén a becsületéért életét áldozó költőt!” Jöjjön hát, Elza! Üljön ide, mellém!

Máté elindítja a következő zeneszámot: Ne várjon többé engemet

https://www.youtube.com/watch?v=p2M0e80SPsI&list=PLbgQ2gABgZTuMNq7cDoMP_ZD6_gGTFJUV&index=77

ERA-(MÁGNÁS ELZA)

Magához ülhetek, ha rendel egy pukkanósat.

MÁTÉ

Mondja, drága Elza, mit tehetnék annak eléréséhez, hogy magának egyszer az életben valóban jókedve kerekednék, és engem megcsókolna?

MÁGNÁS ELZA

Mindenekelőtt tegye fel a kalapját, szerkesztő úr, mert megfázik a feje.

MÁTÉ

Tegye fel nekem maga azzal a diófehérre fakult, dologtalan két kis kezével! *(énekelni kezd)* „Ne várjon többé engemet, / több randevúra nem megyek. / Vasárnap délután hiába vár. / Ne féljen, én nem vádoló, / csak búcsú nélkül távozom. / Bocsásson meg nekem! / Csalódni fáj! // Egy emléket Ön eltemet, / s már új kalandra vár. / De rám ezután nem nevet a napsugár. / Ne várjon többé engemet, / több randevúra nem megyek. / Vasárnap délután hiába vár.”

01:40:-kor Máté leállítja a zenét.

ERA-(HALÁL) *(Máténak)*

Tudod te egyáltalán, hogyan kell majd viselkedned a párbajnál? Ha nem, én szívesen megtanítalak rá, nekem fontos, hogy minél többen tudják. Erre jobb helyszínt az Orfeumnál keresve sem találunk: féktelen éjszakák, szenvedély, szerelem, halál. *(Máté elindítja – halkan – a következő számot:*

Az asszony ingatag

[https://www.youtube.com/watch?v=B9v-](https://www.youtube.com/watch?v=B9v-ayDIiIM&index=66&list=PLbgQ2gABgZTuMNq7cDoMP_ZD6_gGTFJUV)

[ayDIiIM&index=66&list=PLbgQ2gABgZTuMNq7cDoMP_ZD6_gGTFJUV](https://www.youtube.com/watch?v=B9v-ayDIiIM&index=66&list=PLbgQ2gABgZTuMNq7cDoMP_ZD6_gGTFJUV)) Most

átmegyek az utca túloldalára. Az ide hozzávetőlegesen harminc méter. Te várj itt a kapuban, jobb is, ha szokod az átjárást, és amikor odaértem, jöhet öt lépés avansz. Aztán várod a vezényszavakat. Első vezényszó: vigyázz! Második vezényszó: kész! Harmadszorra tízig olvasok, amely idő alatt el kell sütnöd a

pisztolyodat, féloldalvást állva az ellenfelednek, hogy kevesebb célpontot adjál. Tehát, vigyázz, kész, egy-kettő-három...

ERA-(HALÁL), MÁTÉ (*hangos lesz a zene, együtt, vadul, felfokozottan énekelnek*)

„Az asszony ingatag, elhinni nem szabad, / ha azt hazudja, hogy szeret. / Ne hidd, ha búcsút int, ne hidd, ha rád kacsint, / ne hidd a forró könnyeket. / Megcsal, ha rád hajol, megcsal, ha átkarol, / megcsal, ha jobbra meg balra lép. / Az asszony ingatag, szeretni nem szabad, / megcsal ő téged mindenképp.”

A következő dialógusok alatt halkan folytatódik a zeneszám.

MÁTÉ (*hangosan*)

Még ma este megnősülök! Elza, hozzám jönne?

ERA-(OLGA) (*hosszabb távra letelepszik Máté mellé*)

Milyen Elza? Én Olga vagyok, a kasszírnő a Ferenci kavéházból, aki végül mindig elrendezi a dolgokat.

MÁTÉ

Olgácskám, lelkem, felvirradt az utolsó nap, amikor határozni lehet arról, hogy akar-e a feleségem lenni.

ERA-(OLGA)

Hallottam már magától hajnal felé sokszor, szerkesztő úr, hogy feleségül fog venni...

MÁTÉ

Ne tagadja, olyankor megremegett mindig a kezében az aprópénz, és a tekintete melankolikusabb lett.

ERA-(OLGA)

Hát, mégiscsak, tudja, szerkesztő úr, nem kis dolog szerkesztőnének lenni.

MÁTÉ

Még halotténak sem, aki mögött vasárnap összesúgnak a korzón: az ott a fiatal özvegy, akinek szerkesztő, sőt, titkon költő volt az ura. Olgácskám, én sokkal nyugodtabban halnék meg, ha a nevem továbbra is fennmaradna, ha csak olyan formában is, hogy egy özvegyasszony viselné azt.

ERA-(OLGA)

Úgy beszél most, szerkesztő úr, gurgulázó, szép szavaival, mint az átdorbézolt éjszakák hajnalán, amikor legalább néhány percig feledni akarta, hogy nincs pénze kifizetni az utolsó számlát.

MÁTÉ

Olgácska! Egy macska se marad utánam, amint meghaltam... Nevemet egy-két napig emlegetik az újságok, aztán többé soha senki nem mondja ki ebben az országban. Még csak véletlenül sem. De ha maradna utánam egy özvegy, aki néhanapján tán a síromat is meglátogatná, mindjárt könnyebb volna a helyzetem odalent. Mert itt fent azt mondanák az emberek, mégse volt utolsó ember az a Széplaki Máté, halála előtt becsületbeli kötelességének tartotta beváltani ígéretét, amelyet oly sokszor hangoztatott a Ferenci kávéház felíróőjének. Valami nimbusz venné körül az emlékemet, hogy nem éltem léhán, percről percre, pillanatról pillanatra, de volt valamelyes célom is a világon, amelyet megvalósítottam.

ERA-(OLGA)

Nézze, szerkesztő úr, itt a kis felírós noteszem. Egy külön lapra csupa nagybetűvel ráírom, hogy SZERKESZTŐ ÚR, és jól láthatón bekeretezem. Ennyit tehetek magáért. Mindig magára fogok emlékezni, amikor átlapozom...

A lehalkult zenének kb. itt van vége. Máté rögtön – halkan – elindítja a következő zeneszámot: Ez az utolsó pohár

https://www.youtube.com/watch?v=E8CcVZYq7Zk&list=PLbgQ2gABgZTuMNq7cDoMP_ZD6_gGTFJUV&index=68

MÁTÉ

Köszönöm, Olgácska! Ez több mint amit valaha is remélhettem. Ebben a becses könyvecskében megörökölni jobb renomé, mint bekerülni a vitatható múltú nemzeti hősök panteonjába, ahová csak unalmas évfordulókon látogatnak el álmos országgyűlési képviselők. Ez a könyvecske sokat forog, nyitódik-csukódik. Adja ide azt a szent kezét, utoljára megcsókolom.

ERA-(OLGA)

Igyunk egy snapszot búcsúzóul. Ezt nem kell kifizetnie. Tudom, hogy szereti a szilvaszeszt. Ez egy bizonyos húsvéti szilvórium, amelyet a szent zsidók szoktak inni. A kávéházi gazdák is titkon mindig ezt fogyasztják.

ERA-(OLGA), MÁTÉ *(énekelnek)*

Ez az utolsó pohár és aztán Adieu! / Bon soir! Bon soir! Bon soir! /
Búcsúkönyvekre most már tovább nincs idő. / Bon soir! Bon soir! Bon soir! //
Ez a sóhaj még szívemből tovaszáll, / azután vége, s nem látlak soha már. / Ez az utolsó pohár és aztán Adieu! / Bon soir! Bon soir! Bon soir!

A zene halkan folytatódik az alábbi dialógus alatt.

MÁTÉ

Még annyi mindent mondanék magának!

ERA-(OLGA)

Induljon el, szerkesztő úr, mielőtt újabb érzelmesség ragadja el. Majd holnap beszélünk tovább.

MÁTÉ

Gondolja?

ERA-(OLGA)

Ez az érzésem. Így volt ez mindegyik holnapon.

MÁTÉ

Én nem akarok meghalni! Belegörnyedek a félelembe. Bárcsak jól kisírhathnám magam! Mit csináljak, ha feltörekszik bennem a sírás, de nem tudok utat nyitni neki? Nem akarok meghalni! Olga! Olgácska! Mire kitavaszkodik, menjünk el az óbudai hegyek közé! Lóvasúttal menjünk át a Dunán! A híd majd zörög, dübörög. A kocsí tülköl. És velünk szemben ül egy vidéki házaspár. Folyton azt kérdezik: messze van még a Császár-fürdő? A Széna térnél egy földbevéjt kiskocsmából harmonika szól! De mi nem szállunk le, tovább megyünk. A kocsis megint tülköl, a vidéki házaspár már a Császár-fürdőnél érdeklődik. A budai hegyekből illatos levegő áramlik a kocsí belsejébe. Úgy ülünk majd együtt, mint egy boldog, nagyon boldog házaspár. Én nyugalmazott számtiszt vagyok, maga pedig már húsz esztendeje a feleségem. Van másfél millió forint megtakarított pénzünk a budai Rácz Bankban. És már régen házat akarunk bérelni Pestszentlőrincen. Ott kis kert van. Maga kacsát, meg libát nevel. Olga! Nem akarok meghalni!

Kb. itt van vége a zeneszámnak.

ERA-(OLGA) *(eltűnően)*

Ne elégedetlenkedjen, szerkesztő úr, szép élete volt! Gyönyörű szavakat mondott várakozó nőknek. Lángolhatott, elhervadhatott, és tudott még boldogan nevetni.

MÁTÉ

Olga! Ne menjen el! Csókoljon meg búcsúzóul! Olga! Olga!!! Lass mich den Hauch deiner Poren trinken und dein Flaumhaar betasten, du menschliches Gebilde aus Wasser und Eiweiß, das geschaffen ist, um wieder Staub zu werden,

und lass mich – meine Lippen an deinen Lippen – vergehen! (*elindítja a következő zeneszámot: Oly szép az élet*
https://www.youtube.com/watch?v=XeSM4CvKxVc&index=81&list=PLbgQ2gABgZTuMNq7cDoMP_ZD6_gGTFJUV)

ERA-(HALÁL)

Meg akar csókolni, szerkesztő úr? Jól gondolja meg! Lehet, én vagyok a halál!

MÁTÉ

Elzácska, én már teljesen kész vagyok: nyújtsa az ajkát! Ha ilyen gyönyörű a halál, se félni, se habozni valóm nincs többé immár.

ERA-(HALÁL)

Ismered a halált? Találkoztál már vele? Én nap mint nap látom, közeli ismerősöm. A halál nem egy nagy etvasz. Fénye sincs, árnyéka sem, csak valami rozmaringszaga. Végre megszabadít az élettől, mint egy kopott nadrágtól vagy egy hamisított arany óraláncból. Megszabadít a köszöntgetésektől, a hazug szavaktól, a földi élet összes ócska, üres kellékétől.

A reflén felhangosodik: „Oly szép az élet, míg álmoknak élek, / de ki tudja mi jön majd ezután? / Ó, hallgass rám, élet, én többet nem kérek, / hozd el nékem, mit a szívem úgy vár!”

ERA-(HALÁL), MÁTÉ (együtt)

Mivel a boldogság nem csalfa játék, / s mivel az élettel kettesben járnék. / Ó, hallgass rám, élet, én csak ennyit kérek, / hozd el nékem, mit a szívem úgy vár!

A zene elhalkul.

ERA-(HALÁL)

Szóval, egyéb dolgod nem lesz: harminc lépés, tíz számolás, és csak állj bátran, mintha Mágna Elzát csókolnád.

MÁTÉ

Akkor hát harminc lépés és tíz számolás az élet... Az még maga az örökkévalóság! Akár több is, mint egy nap élet... Látjátok, feleim, egyszerre meghalt, és itt hagyott minket magunkra. Megcsalt. Ismertük őt. Nem volt nagy és kiváló, csak szív, a mi szívünkhöz közel álló.

ERA-(HALÁL)

De nincs már. Akár a föld. Jaj, összedőlt a kincstár. Okuljatok mindannyian e példán!

MÁTÉ

Olyan különös, halálos szorongás támadt a szívem körül... Egy órám sincs tán hátra. Már egy nagy, megváltó sírásra sincs időm. Szerencsések, akik akkor tudnak sírni, amikor akarnak! Szerencsések, akik holnap is sírhatnak, mert még élnek. Hé, Kalap, Boternyő, talán ha titeket holnap kézbe vesz valaki, és rólatok eszébe jutok, talán az illető ejt értem egy könnyet.

Kb. itt van vége a lehalkított zeneszámnak.

ERA-(HALÁL)

Mert ilyen az ember. Egyedüli példány. Nem élt belőle több, és most sem él, s mint fán se nő egyforma két levél, a nagy időn se lesz hasonló. Nézzétek e főt, ez összeomló, kedves szemet. Nézzétek, itt e kéz, mely a kimondhatatlan ködbe vész kővé meredve, mint egy ereklýe, s rá ékírással van karcolva ritka, egyetlen életének ősi titka.

MÁTÉ

Ki volt ő?

ERA-(HALÁL)

Akárki is volt ő, de fény, de hő volt. Mindenki tudta és hirdette: ő volt. Ahogy szerette ezt vagy azt az ételt, s szólt ajka, melyet mostan lepecsételt a csönd, s ahogy zengett fülünkbe hangja, mint vízbe süllyedt templomok harangja a mélyben, lenn, s ahogy azt mondta nemrég: „Édes fiacskám, egy kis sajtot ennék”, vagy bort ivott és boldogan meredt a kezében égő, olcsó cigaretta füstjére, és futott, telefonált, és szötte álmát, mint színes fonált: a homlokán feltündökölt a jegy, hogy milliók közt az egyetlenegy.

MÁTÉ

Édes barátaim, olyan ez éppen, mint az az ember ottan a mesében. Az élet egyszer csak őrája gondolt, mi meg mesélni kezdtünk róla: „Hol volt...”, majd rázuhant a mázsás, szörnyű mennybölt, s mi ezt meséljük róla sírva: „Nem volt...”

ERA-(HALÁL)

Nem kelti föl se könny, se szó, se egyszer. Hol volt, hol nem volt a világon, egyszer.

MÁTÉ

Ez nem semmi! Erre most rá kell gyújtani. Van tüzük? (*idegesen kiabál*) Van itt valakinek tüze? Itt van ez a finom, jó drága szivar, és képtelen vagyok tüzet kapni. Milyen jó, hogy még mérgeledöm... Mérgeledöm, tehát vagyok. Az ember kis időre még a halálról is megfélekedzik, ha kellemetlenségei támadnak.

Era feláll, magához veszi a pisztolyát.

ERA-(HALÁL)

Adhatok egy kis tüzet?

MÁTÉ (*mozdulatlanná dermedve*)

Már megvolt a harminc lépés?

ERA-(HALÁL)

Milyen márkás szivar...

MÁTÉ

Tudja, igyekeztem megadni a módját...

ERA-(HALÁL)

Nofene. Kitart az utolsó percig...

MÁTÉ

Karomat többmázsás súly húzza le, képtelenség felemelni. Hogyan fogok így löni...

Felállnak, eltávolodnak egymástól a színpad két szélére. Egymással szemben, egymásra céloznak. /FÉNYVÁLTÁS: SÖTÉT./

11. pisztolylövés (*utána: FÉNY*)

ERA (*visszaül az asztalhoz*)

A párbaj után az Arabs szürkében. A Kocsmárosné és a Csaposfiú nyitás előtt takarít. Most én vagyok a Kocsmárosné, és szokás szerint Máté a Csaposfiú. Felseprünk egy szivarszalagot és egy tépett verseskötetet...

ERA-(KOCSMÁROSNÉ)

Na, csak hogy előkerültél! Már azt hittem, én vagyok a takarítónő...

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Nekem sincs a szerződésemben takarítás!

ERA-(KOCSMÁROSNÉ)

Borravaló, koszt-kvártély meg (*kacéran*) az egyéb természeti juttatások sincsenek benne...

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Jó-jó, most ne! Mindjárt itt az urad. Vajon eljön még az a furcsa, tegnap délutáni öregúr? Nézd, cifra egy szivarszalag maradt utána... Hát ez meg? Valami könyvféle... Állítom, ilyeneket meg csak az a Széplaki Máté olvas már... Naná, verseskönyv! Elteszem. Hátha betéved még...

ERA-(KOCSMÁROSNÉ) (*Átül Máté ölébe*)

Mutasd csak! Milyen versek vannak benne? Valami romantikus?

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Ne hülyéskedj! Mindjárt beállít a férjed...

ERA-(KOCSMÁROSNÉ)

Ne izgulj, ma nem jön be...

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Hogyhogy?

ERA-(KOCSMÁROSNÉ)

Valamilyen üzleti tárgyalásra ment. Vagy menedzserkonferenciára...

MÁTÉ-(CSAPOSFIÚ)

Akkor hát nyitásig kettesben vagyunk?

ERA-(KOCSMÁROSNÉ)

De úgy ám..

Megszólal Máté telefonja.

MÁTÉ (*ránéz a telefonra, majd Erának*)

Most meg ne szólalj! Nem vagy itt, érted? (*a telefonba*) Tessék, itt vagyok! Persze, persze... Mondtam, nem? Figyelj, ha én egyszer megmondok valamit, az úgy is van... Hogy ezt eddig nem így tapasztaltad, az egy dolog... De mondtam már: megjavultam... Igen, igen, nyugodj meg, készen van... Fejben legalábbis teljesen készen van. Én már láttam az egészet. Tényleg ne izguljál már! Csak le kell írni, és kész. Hogy milyen? Hát, mit mondjak... (*Era lemászik az asztal alá*) Kurva jó! Egyszerűen kurva jó lesz! Ezt nem lehet szebben mondani. Persze, hogy otthon vagyok... És persze, hogy egyedül... Most is dolgozom. Tudom, te meg valamilyen menedzserkonferencián... (*rájön, hogy rosszat szólt*) Hogy honnan tudom? Mit tudom én? Valaki mondta... Na, figyelj, nem ez a fontos! A végére lett még egy fantasztikus ötletem! El fogsz ájulni, annyira jó! Nem, nem a kétségbeeséstől! Az intellektuális gyönyörtől, baszod... Annyira jó! Figyelj: a végén nem fog kiderülni, hogy mi a vége! Érted? Lehet ez is... Lehet az is. Azt

sem mondjuk meg, hogy ki halt meg, és ki él még... Mi az? Nem tetszik? Hát nem érted? A közönségre bízunk a döntést... Mindenki úgy választ, ahogy akar... Úgyse változik semmi. Érted már? Ez életszerű ám... Mert mindig elképzelünk valamit, és közben egyáltalán nem úgy van... Ha neked mindig úgy van, ahogy elképzeled, akkor te fantasztikus vagy. Elhiszem, ha te mondod... Örülj neki, hogy mindig pontosan tudod, mi történik körülötted. Igen, igen... Ez egy adomány. Könnyű annak, aki jó emberismerő... Engem is már jól ismersz. És, ugye, bízol bennem? Mit akarsz megint azzal a menedzserkonferenciával? Már mondtam: fogalmam sincs, hogy kitől, de hallottam valakitől. Figyelj, nagyon jó hallgatni téged, de most is éppen nagyon benne vagyok... És nagyon folytatnám... *(lemászik az asztal alá, innen gyorsan hadarva)* Oké. Biztos. Magamtól fogom küldeni. Nem szükséges megint hívni. Persze, persze. Neked is! Ugyanúgy! Viszont kívánom... Ja, ja, ja... Hát persze... Lehet, már a jövő héten... Ha nem akkor, majd utána... Vagy valamikor. Biztos. Igen... Igen... Szevasz... Neked is... Csá... Csá... Úgy lesz. Ja. Igen, Igeeeeeen! *(kinyomja a telefont, Erának folytatja)* Ez nem volt semmi... Nem igaz, hogy mit műveltél közben...

ERA *(kacéran)*

Rossz kislány voltam?

MÁTÉ

Figyelj, neked hány töltényed maradt?

ERA

Talán egy.

MÁTÉ

Nekem egy sem. Mi legyen a vége?

ERA

Vége legyen?

MÁTÉ

Meddig folytassuk így?

ERA

Hogy így?

MÁTÉ

Hát így. Bujkálva. Hazugságban.

ERA

A darabot sem fejezed be neki?

MÁTÉ

Van értelme?

ERA

Hát...

MÁTÉ

Van egyáltalán bárminek is értelme? Talán egyedül Krúdynak...

ERA

Talán...

MÁTÉ

Miért? Neki sincs?

ERA

Nem tudom... Én már Krúdyt is halálosan unom. Kosztolányit meg egyenesen utálok.

MÁTÉ

De hát... Hogy lehet... Kosztolányit is? Mindegy. Nem érdekes... Lehet, nekem is maradt még lőszere. Számoljunk el tízig, és utána egyszerre...

ERA

Én benne vagyok.

(Elkezdenek egyszerre számolni: egy, kettő... Négynél Máté közbeszól.)

MÁTÉ

Nem félsz?

MÁTÉ, ERA *(együtt)*

Öt, hat...

ERA

Nem. Ez nem igazi töltény. Ez csak pukkan...

MÁTÉ

Az igaz.

MÁTÉ, ERA *(együtt)*

Hát akkor... Hét, nyolc, kilenc, tíz!

*Két pisztolylövés egyszerre. Utána felcsendül a dal: **Oly szép az élet...** LASSAN SÖTÉT. Előmásznak, meghajolnak. A dal végig megy a tapsrend alatt.*

Vége.